

Spoznávame Bibliu

Levitikus 6:1-6:23

V 6. a 7. kapitole knihy Levitikus nachádzame zákon o obetiach. Tento zákon sa v skutočnosti týkal kňazov, ich úlohy v obetiach a ich podielu z obetí. Mohli by sme to označiť ako zvláštne pravidlá pre kňazov, ktorí slúžia pri Božom oltári.

Táto časť sa začína konkrétnymi pokynmi pre kňazov a príkazom pre Árona a jeho synov. Keďže kňazi slúžili pri oltári, venovali sa všetkým obetiam, ktoré sa vykonávali na oltári na spaľované obete. Toto všetko je akoby tieňom nebeskej skutočnosti, v ktorej Kristus slúži ako náš Veľkňaz. „Veď každý veľkňaz je ustanovený na to, aby prinášal dary a obety, preto aj On musel mať niečo, čo by obetoval. Keby bol na zemi, nemohol by byť kňazom, pretože tu sú tí, čo prinášali dary podľa Zákona. No oni slúžia obrazu a tieňu nebeskej skutočnosti, ako to bolo prikázané Mojžišovi, keď sa chystal zhotoviť stan: Hľaď – povedal mu –, aby si všetko urobil podľa vzoru, ktorý ti bol ukázaný na vrchu“ (Heb 8:3-5).

Je tu však ešte jedná dôležitá vec. Kristus nie je iba kňazom, ale aj obeťou. Obetoval sám seba. „... preto keď Kristus prichádza na svet, hovorí: Obety ani dary si neželáš, ale dal si Mi telo. Spaľované obety ani obety za hriech sa Ti nepáčili. Vtedy som povedal: Hľa, prichádzam, vo zvitku knihy je o Mne napísané, aby som plnil Tvoju vôľu, Bože. Najprv hovorí: Obety ani dary, ani spaľované obety, ani obety za hriech si nechcel, ani sa Ti nepáčili – ale tie sa predsa prinášajú podľa Zákona. Vtedy povedal: Hľa, prichádzam, aby som plnil Tvoju vôľu. Ruší prvé, aby ustanovil druhé. V tejto vôli sme raz navždy posvätení obetou tela Ježiša Krista. Každý kňaz stojí a koná denne bohoslužbu a veľa rás prináša tie isté obety, ktoré nikdy nemôžu odstrániť hriechy. No Kristus priniesol jednu obetu za hriechy a navždy zasadol po pravici Boha“ (Heb 10:5-12).

Je dôležité, aby sme si toto uvedomili. Existuje veľa náboženstiev, ktoré majú prepracované rituály, pochody, rúcho, sviečky a rôzne rutiny. Predpokladám, že v našich všetkých zboroch robíme veľa vecí, ktoré naozaj nestoja za to. Boh je Duch a musíme Ho uctievať v duchu a v pravde. Boh nám zjavil túto dôležitú duchovnú pravdu v liste Hebrejom, aby sme to pochopili.

V nebi máme Veľkňaza a má čo robiť. Keď sa tam píše, že sa posadil, znamená to, že vykúpenie je dokonané. Je to podobné tomu, keď povieme, že Boh odpočíval v siedmy deň, pretože stvorenie bolo dokončené. To neznamená, že sa unavil a prestal robiť. Takisto ani Pán Ježiš si nesadol, pretože je unavený a nechce sa Mu nič robiť. Je zaneprázdnený! Zomrel tu na zemi, aby nás spasil. Teraz žije po Božej pravici, aby nás zachoval. Mali by sme s Ním zostať v kontakte. To je realita! To je duchovné! Dnešný problém spočíva v tom, že nie sme v kontakte so živým Kristom. Akoby pre nás nebol realitou.

Spaľovaná obeť

„Hospodin povedal Mojžišovi: „Prikáž Áronovi a jeho synom: „Toto je zákon o spaľovanej obete: Spaľovaná obeta bude na ohnisku na oltári po celú noc až do rána a oheň na oltári sa musí stále udržiavať““ (Lev 6:1-2).

Oheň na oltári mal horieť nepretržite, to znamená, pokým bol svätostánok zriadený a neputovali s ním po púšti. Spaľovaná obeť zostala ležať na oltári po celú noc, aby ju horiaci oheň celú strávil.

Poukazuje to na Kristovo neustále posvätenie. Pán Ježiš povedal: „... Ja robím vždy to, čo sa Jemu páči“ (Jn 8:29). Prejavuje túto lásku a poslušnosť vo svojej veľkňazskej modlitbe: „... posväčujem sa pre nich, aby aj oni boli posvätení v pravde“ (Jn 17:19). Alebo si vypočujme, čo hovorí v Jn 4:31-32: „Medzitým Ho učeníci prosili: „Rabbi, jedz!“ On im však povedal: „Ja mám jesť pokrm, o ktorom vy neviete.“

Nepretržitý oheň na oltári takisto poukazuje na to, že máme Bohu prinášať živú obeť (viď Rim 12-1-2). Zistil som, že keď sa doplazím na oltár a oheň začne páliť, odplazím sa preč. Nevieť ako vy, ale všimol som si, že veľa ľudí to tak robí. Kiež by som mohol povedať, že vždy robím to, čo sa Jemu páči. Pán Ježiš to mohol povedať, ale ja nie. Pre každého veriaceho to je veľká výzva, pretože Bohu sa páči, keď sme stále poslušní. Je to skutočne na zamyslenie.

Toto bol aj problém kráľa Saula, keď ho Samuel pokarhal: „...Vari si Hospodin obľúbil viac spaľované obety a obety s hostinou ako poslušnosť vlastnému slovu? Poslušnosť je lepšia než obeta, poddajnosť lepšia než tuk baranov. Vzdorovitost' je ako hriech

veštenia a vzbura ako kúzlo a úcta k terafím. Pretože si zavrhol slovo Hospodina, i On ťa zavrhol, aby si už nebol kráľom“ (1Sam 15:22-23).

Musíme Mu priniesť svoje srdce a život, ak Mu patríme; ak sme spasení. Nech Boh nedopustí, aby sme robili bezvýznamné veci. Čo chce Boh, aby sme robili? „... Toto je Boží skutok, aby ste verili v Toho, ktorého On poslal“ (Jn 6:29).

„Kňaz si oblečie ľanové rúcho a ľanové spodky. Zhrnie masný popol zo spaľovanej obety, ktorú strávil oheň na oltári, a vysype ho vedľa oltára. Potom si vyzlečie rúcho a oblečie si iné, vynesie masný popol von za tábor na čisté miesto“ (Lev 6:3-4).

Boh dal podrobné pokyny aj ohľadne rúcha, ktoré mal nosiť. Nemal mať na sebe len dlhé rúcho, ktoré nosili všetci kňazi, ale aj ľanové spodky. Prečo? Telo muselo byť úplne zakryté. Boh *nemôže* prijať skutky tela.

„A skutky tela sú zjavné: smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, svár, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, roztržky, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné. O tomto vám vopred hovorím, ako som už skôr povedal, že tí, ktorí robia také veci, nebudú dedičmi Božieho kráľovstva“ (Gal 5:19-21). Boh *nemôže* prijať skutky tela. Preňho je prijateľné len ovocie Ducha Svätého. „No ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrotá, vernosť, miernosť, sebaovládanie. Proti takýmto veciam nie je zákon“ (Gal 5:22-23).

Kňaz si vyzliekol rúcho, ktoré mal na sebe, keď odstraňoval popol, a obliekol si iné. Pripomínalo mu to absolútne znečistenie hriechom. Popol na oltári pripomínal predovšetkým odsúdenie hriechu a dokonca aj samotný popol bol znečistený. Kňaz ho musel zobrať von za tábor na čisté miesto. Je to úžasný obraz znečistenia hriechom!

„Oheň na oltári sa musí stále udržiavať, nesmie vyhasnúť. Kňaz na ňom každé ráno zapáli drevo a rozloží spaľovanú obetu a spáli na ňom tuk z obiet spoločenstva. Oheň musí neustále horieť na oltári, nesmie vyhasnúť“ (Lev 6:5-6).

Toto je ďalšie pripomenutie, že oheň má nepretržite horieť a opakuje sa to v 5. znova v 6. verši. Kňazi museli zabezpečiť nové drevo každé ráno a potom rozložili spaľovanú

obeť pre celý tábor. Toto bola ranná obeť. Potom na spaľovanú obeť položili obeť spoločenstva.

Nepretržité udržiavanie ohňa na oltári by nám malo pripomenúť, že aj Boží oheň horí neustále. Pre tých, ktorí odmietajú Ježiša Krista, to je oheň Božieho hnevu. „Kto verí v Syna, má večný život. Kto však odmieta Syna, neuzrie život, ale spočíva na ňom Boží hnev“ (Jn 3:36).

Pokrmová obeť

„Toto je zákon o pokrmovej obete: Nech ju Áronovi synovia prinesú k oltáru pre Hospodina. Jeden z nich z pokrmovej obety vezme za hrst' jemnej múky s olejom i všetko kadidlo, ktoré je na pokrmovej obete, a spáli to na oltári. Bude to príjemná vôňa na pripomienku Hospodinovi“ (Lev 6:7-8).

Tieto pokyny sú znova určené kňazom. Človek, ktorý prináša obeť, stojí pred oltárom a raduje sa pred Bohom. Kňaz zaňho vykonáva obeť.

„Čo z pokrmovej obety zostane, to zje Áron a jeho synovia. To sa bude jesť nekvasené na posvätnom mieste. Bude sa to jesť na nádvorí stanu stretávania. Nesmie sa to piecť ako kvasené. Dal som im to ako podiel svojich ohňových obiet. Je to svätosväté ako obeta za hriech a za vinu“ (Lev 6:9-10).

V Septuaginte sa píše: „Bude sa to jesť s nekvaseným chlebom.“ Malo sa to zjesť na posvätnom mieste, čo bolo evidentne na vonkajšom nádvorí svätostánku. Bolo to posvätné, pretože tam bol Boh. Božia prítomnosť všetko posväcuje. Mojžišovi Boh povedal, aby si vyzul sandále, pretože stál na svätej pôde (viď Ex 3:5). Peter hovorí, že pri Premenení boli s Ním na svätom vrchu (viď 2Pt 1:18).

„Smie to jesť každý mužský príslušník spomedzi Áronovcov. Toto ustanovenie o ohňových obetách Hospodina platí večne pre vaše pokolenie. Čokoľvek sa ich dotkne, bude sväté“ (Lev 6:11).

Všetci veriaci sa môžu podieľať na radosť z krásy a slávy ľudskej podstaty nášho Pána. Milý poslucháč, mali by sme sa v Ňom radovať viac, ako sa radujeme.

„Hospodin povedal Mojžišovi: „Toto je obetný dar Árona a jeho synov, ktorý prinesú Hospodinovi v deň svojho pomazania: desatinu efy jemnej múky ako pravidelnú pokrmovú obetu, polovicu ráno a polovicu večer. Pripraví ju zamiesenú s olejom na platni. Pokrmovú obetu prinesieš rozdrobenú na kúsky. Bude to príjemná vôňa Hospodinovi. Pripraví ju syn, ktorý má nastúpiť na jeho miesto ako pomazaný kňaz. To je trvalé ustanovenie Hospodina. Celá obeta sa má spáliť. Každá pokrmová obeta kňaza bude celostná obeta. Nesmie sa jesť“ (Lev 6:12-16).

Kňazi nemali len jesť, ale mali aj prinášať desiatok z pokrmovej obeti. Kňaz, ktorý prijal desatinu, mal zase obetovať desatinu. Zo všetkého sa mal obetovať desiatok. Kňazi museli nielen prijímať, ale aj dávať.

Duchovní by mali dnes ísť príkladom svojim zborom v otázke dávania. Aj oni by sa mali zúčastňovať na zbierke počas bohoslužieb. Všetci by sme sa mali podieľať na dávaní.

Obet' za hriech

„Hospodin povedal Mojžišovi: „Povedz Áronovi a jeho synom: „Toto je zákon o obete za vinu. Na mieste, na ktorom sa zabíja spaľovaná obeta, bude sa zabíjať pred Hospodinom aj obeta za hriech. Je svätosvätá. Smie ju jesť len kňaz, ktorý prináša obetu za hriech. Bude sa jesť na svätom mieste, na nádvorí stanu stretávania. Čokoľvek sa dotkne jej mäsa, bude sväté. Ak niečo z jej krvi kvapne na rúcho, škrvnu musíš vyprať na posvätnom mieste. Hlinenú nádobu, v ktorej sa bude variť, treba rozbiť. Ak sa varí v bronzovej nádobe, treba ju vydrhnúť a opláchnuť vodou. Každý mužský príslušník spomedzi kňazov môže z nej jesť.

Je svätosvätá. Nijaká obeta za hriech, z ktorej krvi sa niečo nesie do stanu stretávania na vykonanie obradu zmierenia vo svätyni, nesmie sa jesť; musí sa spáliť“ (Lev 6:17-23).

Tieto pokyny sú znova určené kňazom. Obeť za hriech, ktorá poukazuje na Kristovo dielo na kríži, mal kňaz priniesť tam, kde prinášal aj spaľovanú obeť. Spaľovaná obeť poukazuje na Krista ako osobu. Kristus musel byť svätý, bezchybný a bez hriechu, aby mohol byť uspokojivou obeťou za hriech. Len tak nás mohol spasiť. Preto je z hľadiska plánu spasenia dôležité, aby sa narodil z panny. V panne sa počal z Ducha Svätého. Obeť za hriech bola svätá, pretože Kristus bol bez hriechu – hoci sa pre nás stal hriechom. Zomrel kvôli môjmu a tvojmu hriechu, nie kvôli svojmu hriechu. Nezomrel preto, že ho Rimania zatkli. Kedykoľvek mohol vystúpiť z tejto zeme. Petrovi povedal, že keby chcel, mohol svojho Otca požiadať, aby mu hneď poslal viac ako dvanásť légii anjelov. Stal sa hriechom pre nás a zomrel namiesto nás.